

Războiul între alb și negru

Blacks

Cât de firavă ești, minune,
când te cuprind să îți șoptesc
că reprezinți în a mea lume
Destinul omenesc.

Tu ești răcoare și căldură,
simbolul păcii la război,
zăpada puhavă sau dură
ce cade peste noi.

Și cât de pură ți-e solia
în dansul fulgilor de nea.
Iubirii tu-i rămâi făclia
și albul pur din ea.

Cât de timidă ești, idilă,
când te cuprind la al meu piept
și arzi, prea candidă feștilă,
urmându-ți crezul drept.

Tu prinzi în freamătul de șoapte
comune temeri și erori
Și-n a iubirii caldă noapte,
suntem doi meteori.

Cât de frumoasă ești, copilă,
când zbori către un cer deschis
s-aduni din raze de lumină
căldura unui vis.

Și nu-ndrăznesc prea drept a-ți spune
că eu, de fapt, trăiesc un vis
Căci, tu, plecând spre altă lume,
în neguri m-ai trimis.

Un alb și negru ne e viața
Și „viața” vei rămâne TU,
Voi rătăci trăind speranța
schimbării unui „da” din „nu”.